

PERIODIČNO IZDANJE

PORUKA SEDMOG ANĐELA

Svezak I / Broj 7 • 15. kolovoz 2026.



**Brine li se Bog
zaista za nas?**

Nego u dane glasa sedmoga
anđela, kad on zatrubi,
dovršit će se otajstvo Božje,
kao što je on to navijestio
slugama svojim prorocima.

OTKRIVENJE 10:7

SADRŽAJ

PROUČAVANJE SVETOG PISMA

STUDIJA VII: Dopuštenje zla i njegov odnos prema Božjem planu

IMA LI NADE ZA ONE KOJI SU UMRLI NESPAŠENI?

11. Kada se odvijaju uskrsnuće i sud čovječanstva?

I BOG JE ZAPLAKAO

Poglavlje 3: Zašto Bog dopušta zlo

PROUČAVANJE SVETOG PISMA

STUDIJA VII

DOPUŠTENJE ZLA I NJEGOV ODNOS PREMA BOŽJEM PLANU

Zašto je zlo dopušteno — Dobro i zlo kao načela — Moralni osjećaj — Bog je dopustio zlo, i nadvladat će ga za dobro — Bog nije autor grijeha — Adamova kušnja nije bila farsa — Njegova je kušnja bila teška — Zgriješio je namjerno — Kazna za grijeh nije nepravedna, niti prestroga — Mudrost, ljubav i pravda očitovane u osudi svih u Adamu — Božji zakon je univerzalan.

ZLO je ono što proizvodi nesreću; sve što izravno ili neizravno uzrokuje patnju bilo koje vrste — Webster. Ova tema, stoga, ne istražuje samo ljudske bolesti, tuge, boli, slabosti i smrt, nego seže dublje od svega toga kako bi razmotrila njihov primarni uzrok — grijeh — i njegov lijek. Budući da je grijeh uzrok zla, njegovo je uklanjanje jedina metoda za trajno izlječenje te bolesti.

Možda se nijedna poteškoća ne predstavlja češće istraživačkom umu od pitanja: Zašto je Bog dopustio sadašnju vladavinu zla? Zašto je dopustio Sotoni da iznese kušnju našim praroditeljima, nakon što ih je stvorio savršenima i uspravnima? Ili zašto je dopustio da zabranjeno drvo ima mjesto među dobrim drvećem? Unatoč svim pokušajima da se to pitanje zanemari, ono će se stalno nametati — Nije li Bog mogao spriječiti svaku mogućnost čovjekovog pada?

Poteškoća nesumnjivo proizlazi iz nerazumijevanja Božjeg plana. Bog je mogao spriječiti ulazak grijeha, ali činjenica da to nije učinio trebala bi nam biti dovoljan dokaz da je njegovo sadašnje dopuštenje osmišljeno kako bi u konačnici ostvarilo neko veće dobro. Božji planovi, sagledani u svojoj cjelovitosti, dokazat će mudrost odabranog puta. Neki pitaju: Nije li

se Bog, kojemu je sve moguće, mogao na vrijeme umiješati kako bi spriječio potpuno ostvarenje Sotoninog nauma? Bez sumnje, mogao je; ali takvo bi miješanje spriječilo ostvarenje Njegovih vlastitih namjera. Njegova je namjera bila očitovati savršenstvo, veličanstvo i pravedni autoritet svog zakona, te dokazati i ljudima i anđelima zle posljedice koje proizlaze iz njegovog kršenja. Osim toga, u samoj svojoj prirodi, neke su stvari nemoguće čak i Bogu, kao što Pisma navode. "Bogu je nemoguće lagati." (Heb. 6:18) "On ne može zatajiti samoga sebe." (2. Tim. 2:13) On ne može činiti zlo, i stoga nije mogao izabrati nijedan drugi nego najmudriji i najbolji plan za uvođenje svojih stvorenja u život, iako bi naš kratkovidni pogled mogao na neko vrijeme propustiti razlučiti skrivene izvore beskonačne mudrosti.

Pisma objavljuju da je sve stvoreno za Gospodinovo zadovoljstvo (Otkr. 4:11) — bez sumnje, za zadovoljstvo dijeljenja Njegovih blagoslova i očitovanja atributa Njegovog slavnog bića. I premda, u ostvarivanju svojih dobrohotnih namjera, On dopušta zlu i zlotvorima da neko vrijeme igraju aktivnu ulogu, ipak to nije radi samoga zla, niti zato što je u savezu s grijehom; jer On izjavljuje da "nije Bog kojemu je mila nepravda." (Ps. 5:4) Premda se protivi zlu u svakom smislu, Bog ga dopušta (tj. ne sprječava ga) na neko vrijeme, jer Njegova mudrost vidi način na koji se ono može iskoristiti kao trajna i vrijedna pouka Njegovim stvorenjima.

Očigledna je istina da za svako ispravno načelo postoji odgovarajuće pogrešno načelo; kao na primjer, istina i laž, ljubav i mržnja, pravda i nepravda. Mi razlikujemo ova suprotna načela kao ispravna i pogrešna prema njihovim učincima kada se provedu u djelo. Ono načelo čiji je rezultat, kada je aktivno, koristan i koji proizvodi konačni red, sklad i sreću, nazivamo ispravnim načelom; a suprotno, koje proizvodi neslogu, nesreću i uništenje, nazivamo

pogrešnim načelom. Rezultate djelovanja ovih načela nazivamo dobrim i zlim; a inteligentno biće, sposobno razlučiti ispravno načelo od pogrešnog, te se dobrovoljno upravljati prema jednom ili drugom, nazivamo kreposnim ili grešnim.

Ta sposobnost razlučivanja između ispravnih i pogrešnih načela naziva se moralnim osjećajem, ili savješću. Upravo tim moralnim osjećajem koji je Bog dao čovjeku možemo prosuđivati o Bogu i prepoznati da je On dobar. Bog se uvijek poziva na taj moralni osjećaj kako bi dokazao svoju pravednost ili pravdu; i istim tim moralnim osjećajem Adam je mogao razlučiti grijeh, ili nepravедnost, kao zlo, čak i prije nego što je znao sve njegove posljedice. Niži redovi Božjih stvorenja nisu obdareni tim moralnim osjećajem. Pas ima određenu inteligenciju, ali ne do tog stupnja, iako može naučiti da određeni postupci donose odobravanje i nagradu njegova gospodara, a određeni drugi njegovo neodobravanje. Mogao bi ukrasti ili oduzeti život, ali ga se ne bi nazvalo grešnikom; ili bi mogao zaštititi imovinu i život, ali ga se ne bi nazvalo kreposnim — jer on ne poznaje moralnu kvalitetu svojih postupaka.

Bog je mogao stvoriti čovječanstvo bez sposobnosti razlučivanja između ispravnog i pogrešnog, ili sposobnim samo razlučivati i činiti ispravno; no, učiniti ga takvim značilo bi stvoriti tek živi stroj, a zasigurno ne mentalnu sliku svog Stvoritelja. Ili je mogao stvoriti čovjeka savršenim sa slobodnom voljom (kao slobodnog moralnog zastupnika), kao što je i učinio, te ga sačuvati od Sotonine kušnje. U tom slučaju, budući da bi čovjekovo iskustvo bilo ograničeno na dobro, on bi bio neprestano podložan sugestijama zla izvana, ili ambicijama iznutra, što bi vječnu budućnost učinilo neizvjesnom, a izbijanje neposlušnosti i nereda uvijek bi bilo moguće; osim toga, dobro se nikada ne bi tako visoko cijeno osim u suprotnosti sa zlom.

Bog je najprije svoja stvorenja upoznao s dobrim, okruživši ih njime u Edenu; a poslije, kao kaznu za neposlušnost, dao im je teško

znanje o zlu. Istjerani iz Edena i lišeni zajedništva s Njime, Bog im je dopustio da iskuse bolest, bol i smrt, kako bi tako zauvijek upoznali zlo te neprikladnost i krajnju grešnost grijeha.

Usporedbom rezultata došli su do spoznaje i ispravne procjene jednoga i drugoga; "I reče Gospodin: 'Evo, čovjek postade kao jedan od nas, znajući dobro i zlo.'" (Post. 3:22) U tome sudjeluje i njihovo potomstvo, osim što oni najprije stječu svoje znanje o zlu, te ne mogu u potpunosti shvatiti što je dobro sve dok ga ne iskuse u Tisućljeću (Mileniju), kao rezultat svog otkupljenja od onoga koji će tada biti njihov Sudac i Kralj.

Moralni osjećaj, ili prosuđivanje ispravnog i pogrešnog, te sloboda da se njime služi, koje je Adam posjedovao, bile su važne značajke njegove sličnosti s Bogom. Zakon ispravnog i pogrešnog bio je upisan u njegovu prirodnu konstituciju. Bio je to dio njegove prirode, baš kao što je to dio božanske prirode. Ali ne zaboravimo da je ova slika ili sličnost Bogu, ta prvobitna, zakonom upisana priroda čovjeka, izgubila velik dio svojih jasnih obrisa kroz brišući, degradirajući utjecaj grijeha; stoga ona sada nije onakva kakva je bila u prvom čovjeku. Sposobnost ljubavi podrazumijeva sposobnost mržnje; stoga možemo zaključiti da Stvoritelj nije mogao stvoriti čovjeka na Svoju vlastitu sliku, s moći da voli i čini ispravno, a da mu istodobno ne dâ odgovarajuću sposobnost da mrzi i čini pogrešno. Ta sloboda izbora, nazvana slobodnim moralnim djelovanjem, ili slobodnom voljom, dio je čovjekove prvobitne nadarenosti; i to ga je, zajedno s punom mjerom njegovih mentalnih i moralnih sposobnosti, činilo slikom Njegova Stvoritelja. Danas, nakon šest tisuća godina degradacije, grijeh je izbrisao toliko od prvobitne sličnosti da mi nismo slobodni, budući da smo, u većoj ili manjoj mjeri, sputani grijehom i njegovim posljedicama, tako da je paloj rasi sada lakše i stoga ugodnije griješiti negoli činiti pravednost.

Uopće ne trebamo dovoditi u pitanje to da je Bog mogao dati Adamu tako živopisan dojam o

mnogim zlim posljedicama grijeha koji bi ga odvratio od njega, ali vjerujemo da je Bog predvidio kako će stvarno iskustvo zla biti najsigurnija i najtrajnije pouka koja će čovjeku vječno služiti; i iz tog razloga Bog nije spriječio, već je dopustio čovjeku da sam izabere i da osjeti posljedice zla. Da prilika za grijeh nikada nije bila dopuštena, čovjek joj se ne bi mogao oduprijeti, pa posljedično tome ne bi bilo ni vrline ni zasluge u njegovom ispravnom postupanju. Bog traži takve štovatelje koji će Ga obožavati u duhu i istini. On želi razumnu i dobrovoljnu poslušnost, prije negoli neuku, mehaničku službu. On je već imao u djelovanju nežive mehaničke posrednike koji su ispunjavali Njegovu volju, ali Njegova je namjera bila stvoriti nešto plemenitije, inteligentno stvorenje na Svoju vlastitu sliku, gospodara zemlje, čija bi lojalnost i pravednost bile utemeljene na spoznaji ispravnog i pogrešnog, dobra i zla.

Načela ispravnog i pogrešnog, kao načela, uvijek su postojala i moraju uvijek postojati; a sva savršena, inteligentna stvorenja u Božjoj sličnosti moraju biti slobodna izabrati bilo koje od njih, premda će samo ispravno načelo zauvijek ostati aktivno. Pisma nas obavještavaju da će aktivnost zlog načela, kada bude dopuštena dovoljno dugo da se ostvari Božja namjera, zauvijek prestati biti aktivna, te da će svi koji se nastave pokoravati njegovoj kontroli zauvijek prestati postojati. (1. Kor. 15:25, 26; Heb. 2:14) Samo ispravno postupanje i oni koji čine ispravno nastaviti će postojati zauvijek.

Ali pitanje se ponavlja u drugom obliku: Nije li se čovjeka moglo upoznati sa zlom na neki drugi način umjesto kroz iskustvo? Postoje četiri načina spoznaje stvari, naime: intuicijom, promatranjem, iskustvom i informacijama primljenim iz izvora koji su prihvaćeni kao neosporno istiniti. Intuitivno znanje bilo bi izravno shvaćanje, bez procesa rasuđivanja ili potrebe za dokazom. Takvo znanje pripada samo božanskom Jehovi, vječnom izvoru sve mudrosti i istine, koji je, po nužnosti i u samoj prirodi stvari, nadmoćniji od svih svojih stvorenja. Stoga, čovjekovo znanje dobra i zla nije moglo biti intuitivno. Čovjekovo je znanje

moglo doći putem promatranja, ali u tom bi slučaju nužno moralo postojati neko očitovanje zla i njegovih rezultata koje bi čovjek mogao promatrati. To bi podrazumijevalo dopuštenje zla negdje, među nekim bićima, pa zašto ne isto tako i među ljudima, na zemlji, kao i među drugima drugdje?

Zašto čovjek ne bi bio taj primjer i dobio svoje znanje kroz praktično iskustvo? Tako i jest: čovjek stječe praktično iskustvo i istodobno pruža primjer drugima, postavši "prizorom anđelima."

Adam je već imao znanje o zlu na temelju informacija, ali to je bilo nedovoljno da ga odvraća od isprobavanja tog pokusa. Adam i Eva poznavali su Boga kao svog Stvoritelja, a time i kao Onoga tko je imao pravo kontrolirati ih i usmjeravati; a Bog je rekao za zabranjeno drvo: "U dan u koji s njega okusiš, umirući ćeš umrijeti." Oni su, stoga, imali teoretsko znanje o zlu, iako nikada nisu promatrali niti iskusili njegove učinke. Posljedično tome, nisu znali cijeniti Stvoriteljev autoritet pun ljubavi i Njegov blagotvorni zakon, niti opasnosti od kojih ih je time namjeravao zaštititi. Stoga su popustili kušnji koju je Bog mudro dopustio, a čiju je konačnu korisnost Njegova mudrost već zacrtala.

Malo tko cijeni težinu kušnje pod kojom su naši praroditelji pali, a još manje Božju pravdu u vezivanju tako teške kazne uz ono što se mnogima čini kao tako neznatan prijestup; ali malo promišljanja učinit će sve jasnim. Pisma govore jednostavnu priču o tome kako je žena, slabija, bila prevarena i tako postala prijestupnica. Njeno iskustvo i poznanstvo s Bogom bilo je čak i ograničenije od Adamovog, jer je on stvoren prvi, a Bog mu je izravno prije njenog stvaranja priopćio znanje o kazni za grijeh, dok je Eva vjerojatno primila svoju informaciju od Adama. Kad je okusila plod, ona, povjerovavši u Sotonino obmanjujuće krivo prikazivanje, očigledno nije shvatila razmjer prijestupa, iako je vjerojatno imala sumnje i blagu strepnju da nije sve u redu. Ali, iako prevarena, Pavao kaže da je bila prijestupnica

— iako ne tako kriva kao da je prestupila protiv većeg svjetla.

Adam, rečeno nam je, za razliku od Eve, nije bio prevaren (1. Tim. 2:14), stoga je on zacijelo prestupio s potpunijim shvaćanjem grijeha i imajući kaznu u vidu, znajući sa sigurnošću da mora umrijeti. Lako možemo uvidjeti koja je to bila kušnja koja ga je nagnala da tako nepromišljeno navuče na sebe izrečenu kaznu. Imajući na umu da su bili savršena bića, u mentalnoj i moralnoj sličnosti svoga Tvorca, bogoliki element ljubavi bio je kod savršenog muškarca očitovan s istaknutom izražajnošću prema njegovoj voljenoj družici, savršenoj ženi. Shvativši grijeh i bojeći se Evine smrti, a time i svog gubitka (i to bez nade u povratak, jer mu takva nada nije bila dana), Adam je, u očaju, nepromišljeno odlučio ne živjeti bez nje. Smatrajući svoj vlastiti život nesretnim i bezvrijednim bez njenog društva, on je namjerno sudjelovao u njezinom činu neposlušnosti kako bi s njom podijelio smrtnu kaznu za koju je vjerojatno pretpostavljao da počiva na njoj. Oboje su bili "u prijestupu", kako to apostol pokazuje. (Rim. 5:14; 1. Tim. 2:14) Ali Adam i Eva bili su jedno, a ne "dvoje"; stoga je Eva dijelila osudu koju je njezino ponašanje pomoglo donijeti Adamu. (Rim. 5:12, 17-19)

Bog ne samo da je predvidio da će čovjek, nakon što mu je dana sloboda izbora, zbog nedostatka potpunog shvaćanja grijeha i njegovih rezultata, to prihvatiti, nego je također vidio da će on, upoznavši se s njime, ipak i dalje birati grijeh, jer će to upoznavanje u tolikoj mjeri narušiti njegovu moralnu prirodu da će mu zlo postupno postajati sve ugodnije i poželjnije nego dobro. Ipak, Bog je naumio dopustiti zlo, jer, budući da je imao osiguran lijek za čovjekovo oslobođenje od njegovih posljedica, vidio je da će to kroz iskustvo dovesti do potpunog shvaćanja "krajnje grešnosti grijeha" i do neusporedivog sjaja vrline nasuprot njemu — tako ga učeći da još više ljubi i poštuje svog Stvoritelja, koji je izvor i vrelo sve dobrote, i da se zauvijek kloni onoga što je donijelo toliko jada i bijede. Tako će konačni rezultat biti veća ljubav prema Bogu, i veća

mržnja prema svemu što se protivi Njegovoj volji, te posljedično tome čvrsto utemeljenje u vječnoj pravednosti svih onih koji će izvući korist iz pouka koje Bog sada daje kroz dopuštenje grijeha i s njime povezanih zala.

Istina, Bog ima moć prisiliti čovjeka ili na grijeh ili na pravednost, ali Njegova Riječ objavljuje da On nema takvu namjeru. On nije mogao dosljedno prisiliti čovjeka na grijeh iz istog razloga zbog kojeg "ne može zatajiti samoga sebe." Takav smjer bio bi nedosljedan s Njegovim pravednim karakterom, i stoga je to nemogućnost. I On traži obožavanje i ljubav samo od onih koji Ga obožavaju u duhu i u istini. U tu svrhu dao je čovjeku slobodu volje sličnu Svojoj, i želi da on odabere pravednost. Dopuštenje čovjeku da sam bira dovelo je do njegovog pada iz božanskog zajedništva, naklonosti i blagoslova u smrt. Svojim iskustvom u grijehu i smrti čovjek uči praktično ono što mu je Bog nudio poučiti ga teoretski, a da ne iskusi grijeh i njegove rezultate. Božje predznanje o onome što će čovjek učiniti nije iskorišteno protiv njega, kao izgovor da ga se degradira na obično stroj-biće: naprotiv, iskorišteno je u čovjekovu korist; jer Bog, predviđajući smjer kojim će čovjek krenuti ako bude ostavljen slobodan da sam izabere, nije ga spriječio da eksperimentalno okusi grijeh i njegove gorke rezultate, već je odmah počeo pripremati sredstvo za njegov oporavak od prvog prijestupa osiguravanjem Otkupitelja, velikog Spasitelja, sposobnog spasiti do kraja sve koji bi se vratili Bogu kroz Njega. U tu svrhu — da bi čovjek mogao imati slobodnu volju, a ipak biti u mogućnosti izvući korist iz svog prvog neuspjeha u njezinoj zlouporabi, u neposlušnosti Gospodinovoj volji — Bog je osigurao ne samo otkupninu za sve, već i to da se znanje o tako ponuđenoj prilici pomirenja s Njim svjedoči svima u svoje vrijeme. (1. Tim. 2:3-6)

Težina kazne nije bila prikaz mržnje i zlobe s Božje strane, već neizbježan i neminovan konačni rezultat zla, za koji je Bog tako dopustio čovjeku da ga vidi i osjeti. Bog može održavati život onoliko dugo koliko smatra prikladnim,

čak i protiv razorne moći stvarnog zla; ali bilo bi jednako tako nemoguće za Boga vječno održavati takav život, kao što je Bogu nemoguće lagati. To jest, to je moralno nemoguće. Takav bi život mogao samo sve više postajati izvor nesreće za sebe i druge; stoga, Bog je predobar

da bi održavao postojanje koje je tako beskorisno i štetno za samo sebe i za druge, te bi, nakon što se Njegova održavajuća moć povuče, uslijedilo uništenje, prirodni rezultat zla. Život je naklonost, Božji dar, i on će se vječno nastaviti samo poslušnima.

IMA LI NADE ZA ONE KOJI SU UMRLI NESPAŠENI?

11. Kada se odvijaju uskrsnuće i sud čovječanstva?

Proces uskrsnuća i suda započinje Kristovim povratkom i nastavlja se tijekom 1000 godina, nudeći svim ljudima priliku za pokajanje i život. Ovo je pitanje iznimno važno jer mnoge kršćanske crkve naučavaju kako će se uskrsnuće i sud čovječanstva dogoditi u razdoblju od svega 24 sata, na samom kraju tisuću godina. Sud se pritom smatra pukom formalnošću, budući da bi grešnik već bio osuđen, a zatim poslan u pakao i vječne muke na temelju svog ponašanja prije smrti. Takvi se u život vraćaju samo kako bi bili formalno osuđeni, bez ikakve daljnje prilike za pokajanje i spasenje.

Uobičajena prepreka mnogima jest redak iz poslanice Hebrejima 9:27, u kojem stoji: "Ljudima je određeno jednom umrijeti, a potom – sud." Budući da je ovaj redak tako duboko ukorijenjen u tradicionalnoj misli, korisno ga je sagledati kroz slojevit pristup, uzimajući u obzir njegovu jednostavnu primjenu na pojedinca, ali i dublje spoznaje Božjeg plana.

Prva razina: Poruka za cijelo čovječanstvo

Na onoj najizravnijoj razini, "jedna smrt" koja se ovdje spominje jest univerzalna smrtna presuda koja je prešla na cjelokupnu ljudsku rasu kroz Adamovu izvornu neposlušnost (Rimljanima 5:12, 18). "Sud" koji slijedi ne predstavlja izricanje trenutne osude u času smrti, već pojedinačni ispit svijeta za život tijekom 1000-godišnjeg "Dana suda" (2. Petrova 3:8; Ivan 5:28-29; Izaija 26:9). U tom svjetlu, smrt

je rezultat Adamovog neuspjeha, ali je kasniji sud milosrdno razdoblje obrazovanja i obnove pod Kristovim vodstvom.

Druga razina: Dublji uvid za Crkvu

Za one koji traže dublji uvid, Biblija pruža sekundarnu primjenu ovog retka koja se nalazi u simbolizmu drevnog Šatora. U ovoj proročanskoj slici, "ljudi" predstavljaju tipične Velike svećenike Izraela. Njihova "jedna smrt" slikovito je prikazana kada su prolazili ispod drugog zastora u "Svetinju nad svetinjama" – što je bila simbolična smrt zemaljskom stanju kako bi ušli u Božju prisutnost. "Sud" je uslijedio kada bi Bog odlučio je li njihova žrtva prihvaćena. Ovu je sliku u konačnici ispunio Isus, naš Veliki svećenik, koji je ušao u "samo nebo" kako bi se pojavio pred Bogom za nas. Njegov "sud" bilo je Očevo prihvaćanje Njegove otkupne žrtve, čime je pravno osiguran blagoslov života za cijelu ljudsku rasu.

Kako bi se uistinu razgradio strah od vječne patnje, potrebno je sagledati izvorne biblijske riječi koje su prevedene kao "pakao". U Starom zavjetu, hebrejska riječ je Šeol, a u Novom zavjetu grčka riječ je Had. Ove riječi ne opisuju mjesto vatre ili čak svjesnosti, već jednostavno "grob" – stanje zaborava i sna kamo i dobri i zli odlaze nakon smrti (Propovjednik 9:10). To je razlog zašto Biblija navodi da je čak i Isus otišao u "pakao" (Had) i bio uskrsnut iz njega (Djela apostolska 2:31). Razumijevanje da je biblijski "pakao" zapravo tihi grob, osigurava da Božji karakter ostane onaj ljubavi i pravde, a ne osvetoljubive okrutnosti.

Otkrivenje 20:1 ukazuje na to da se Isus vraća na početku onih 1000 godina, kada počinje vezati Sotonu (redci 1-3). Proces uskrsnuća i suda započinje Kristovim povratkom i nastavlja se tijekom 1000 godina, nudeći svim ljudima priliku za pokajanje i život.

Poteškoća za neke jest formulacija u Otkrivenju 20:5: "Ostali mrtvi ne oživješe dok se ne navrší tisuću godina. To je prvo uskrsnuće."

Međutim, čini se da prva rečenica 5. retka uopće nije bila dio izvornog teksta. Sinajski rukopis (Codex Sinaiticus), najstarija cjelovita kopija Novog zavjeta napisana prije više od 1600 godina, izostavlja ju. Redak bi jednostavno trebao glasiti: "To je prvo uskrsnuće." Zapazite onda povezanost s prethodnim retkom. On opisuje one koji se nisu poklonili zvijeri ni njezinu kipu, niti su primili njezin žig. Ti pojedinci nisu bili dio velikog antikristovog sustava ovoga doba (kojeg su mnogi proučavatelji iz doba reformacije poistovjetili s institucionalnim vjersko-političkim silama onog vremena), već su se pokazali vjernima Kristu. Posljedično, oni će kraljevati s Njime tijekom 1000 godina.

Usporedite to sa sljedećim redcima:

2. Timoteju 4:1: "Zaklinjem te dakle pred Bogom i Gospodinom Isusom Kristom, koji će suditi žive i mrtve o svojem pojavljenu i svojem kraljevstvu."

Sud živima i mrtvima započinje s vjernim kršćanima (1. Solunjanima 4:16-17) nakon što se Krist vrati o svom pojavljenu, što je na samom početku tih 1000 godina.

1. Petrova 2:12: "Neka vaše ponašanje među poganima bude časno, tako da, kada vas ogovaraju kao zločince, videći vaša dobra djela, proslave Boga u dan pohođenja."

To znači da prijestupnički pogani mogu proslaviti Boga u dan pohođenja. To bi bilo moguće jedino ako bi bili uskrsnuti iz mrtvih. Ovdje imamo primjer ljudi koji se kaju (oni slave

Boga) nakon što su uskrsnuti natrag u život u Kraljevstvu. Ovo je stvarna nada za one koji su umrli nespašeni.

2. Solunjanima 1:10: "...kada dođe da se proslavi u svojim svetima i da mu se dive svi koji vjeruju..."

Nakon Isusovog povratka prepoznamo dvije različite skupine. Sveti su vjerni kršćani, a ostatak čovječanstva opisan je kao svi oni koji vjeruju te koji će prihvatiti i diviti se Isusu nakon što se vrati. Potonja skupina uključuje cijelo čovječanstvo, osim svetih koji bi tada već bili uskrsnuti. Jasnó je da će čovječanstvo dobiti punu priliku za pokajanje tek nakon što uskrsne iz mrtvih.

Uskrsnuće započinje rano u Tisućljeću, pri Kristovom povratku, počevši s vjernim kršćanima (1. Solunjanima 4:16) i nastavljajući se sa svim čovječanstvom (Djela apostolska 24:15).

Važno je napomenuti da "Sud" u kojem sudjeluju sveti ne predstavlja zastrašujuće izricanje presude na propast. U Bibliji je "Sudac" često bio izbavitelj (kao u Knjizi o sucima). Ovaj budući sud jest 1000-godišnji "dan" obrazovanja, gdje će se čovječanstvu suditi na temelju njihovog napretka prema pravednosti u savršenim uvjetima.

Ključne spoznaje

Prepoznavanjem prve rečenice Otkrivenja 20:5 kao kasnijeg dodatka (koji nije prisutan u Codexu Sinaiticusu), uklanjamo glavnu biblijsku prepreku u razumijevanju da uskrsnuće svijeta počinje tijekom Tisućljeća (Milenija), a ne nakon njega, pružajući jasnu i biblijsku alternativu tradicionalnom tumačenju poslanice Hebrejima 9:27 po kojem svijet prima trenutnu osudu.

Uskrsnuće i sud proces su od 1000 godina, a ne 24-satno izricanje presude; to je "dan" obrazovanja i iskušavanja.

Svi ljudi imat će priliku za pokajanje i život tijekom ovog razdoblja.

I BOG JE ZAPLAKAO

I Bog je zaplakao

Poglavlje 3

Zašto Bog dopušta zlo

Koncept Boga koji pati postavlja pitanje dopuštanja zla u sasvim praktičnu perspektivu. Ako Bog suosjeća i dijeli našu patnju, zašto bi uopće osmislio plan koji će rezultirati i Njegovom osobnom boli? Prisjetimo se naše definicije zla – to je sve ono što uzrokuje nesreću ili patnju. Kako bismo u potpunosti razumjeli zašto Bog dopušta zlo, moramo se vratiti u vrijeme prije nego što je čovjek kročio Zemljom, prije nego što su se planine veličanstveno uzdignule nad ravninama i prije nego što su milijuni galaksija zaiskrili u svojim orbitama, presijecajući se međusobno. Moramo se vratiti u vrijeme prije nego što su anđeli krasili nebesa – duboko u prošlost, u vrijeme kada je Bog prebivao potpuno sam.

Bog je želio imati obitelj, želio je biti roditelj — otac i davatelj života, Nebeski Otac. Sve je stvoreno od Boga i za Njegovo zadovoljstvo (Otkrivenje 4:11). Očigledno su anđeoska i ljudska djeca bila istinska želja Njegova srca. Poslanica Efežanima 3:14-15 govori o Bogu kao Ocu „od kojega se imenuje svako očinstvo na nebu i na zemlji”.

Odgoj djece neminovno podrazumijeva patnju — kako patnju roditelja, tako i samog potomstva. Koliko žrtve zahtijeva roditeljska ljubav? Najbrižniji roditelji nisu pretjerano zaštitnički nastrojeni; naprotiv, oni su spremni dopustiti djeci da iskuse teške udarce, svjesni da će ih to stajati boli dok gledaju svoju djecu kako se bore na putu prema zrelosti. Naš Nebeski Otac, najljubazniji i najmudriji roditelj u svemiru, spreman je patiti do krajnjih granica za vječnu dobrobit Svoje djece. Kako se onda utopija mogla ostvariti za Njegovu djecu?

Bog želi da čovječanstvo živi u miru, skladu i sreći. On zna da će se to ostvariti jedino ako

svatko od nas bude živio prema načelima pravednosti i ljubavi. U suprotnome, neizbježno će se pojaviti zlo, sa svim svojim posljedicama patnje i nesreće. Ovdje dobivamo uvid u ono što bismo mogli nazvati „Božjom dilemom”. Planetarni se sustavi kreću u mehaničkoj poslušnosti, a životinjski svijet uglavnom pokreće instinkt. No, Bog je želio da ljudska rasa ima slobodnu volju i da Ga štuje „u duhu i istini” (Ivan 4:24). Bog je mogao programirati idealnog čovjeka — tada bi utopija bila neizbježna, ali bi čovjek bio neusporediv s ičim boljim od običnog robota, potpuno lišen istinske sreće. Bog zna da tek kada je čovjek u potpunosti motiviran načelima pravednosti, on doista može ostvariti vlastitu sreću i razviti stav radosne brige za dobrobit svojih bližnjih. Upravo je to pravo značenje štovanja Boga „u duhu i istini”.

Međutim, slobodna volja nosi ugrađenu dilemu: čovjek se može pobuniti protiv svog Stvoritelja. Gospodin nam je bio spreman podariti slobodnu volju, potpuno svjestan da će Ga to skupo stajati prije nego što čovjek postane potpuno odgovoran u korištenju te slobode. A kakva je to samo strašna moć! Čovjek može ustrajati u tvrdoglavoj pobuni protiv svog Stvoritelja. Može odbiti podložiti se Njegovom autoritetu i odbaciti Njegovu naklonost. Može svjesno odbaciti Božje milosrđe i nepokolebljivo ostati pri svojoj odluci protiv Boga. Ipak, upravo zahvaljujući slobodnoj volji čovjek je doista čovjek – stvoren na sliku Božju, a ne puka životinja ili stroj.

Pokušajte se staviti na Božje mjesto kako biste bolje shvatili ovu dilemu. Roditelj će reći malom djetetu da ne dira peć jer je vruća, ali što jedno dijete uopće zna o boli? Zabrinuti roditelj svjestan je da je gotovo neizbježno da dijete dotakne peć prije nego što shvati posljedice vrelina. Stoga će mudar roditelj stvoriti kontrolirano iskustvo s toplinom — lagano i brzo prislanjajući djetetovu ruku na mjesto gdje vrućina nije presnažna. Kroz cijeli će život roditelji opominjati svoju djecu, znajući da će

ona određene lekcije naučiti samo na „teži način” — kroz vlastito iskustvo. Na sličan način, Bog čovječanstvu pruža kontrolirano iskustvo s grijehom.

Kao naš Otac, Bog je znao da čovjek neće u potpunosti razumjeti Njegovo upozorenje o grijehu (odnosno o neposlušnosti) te o njegovim strašnim posljedicama. Zbog toga je osmislio plan prema kojem bi čovjek, vlastitim odabirom, mogao najprije iskusiti zlo, a tek potom pravednost (u Božjem kraljevstvu). Ovo će kontrastno iskustvo jasnije od bilo kojeg drugog obrazovnog procesa pokazati spasonosni utjecaj Božjeg zakona, ali i pogubne posljedice njegova kršenja.

Proces oporavka od grijeha u Bibliji se naziva otkupljenjem. Otkupljenje jednostavno znači oslobađanje od grijeha i smrti putem plaćanja određene cijene. Ta je misao slična oslobađanju osobe iz zatvora kada dobročinitelj plati jamčevinu koju zatvorenik sam nije mogao podmiriti. Ovo oslobađanje kroz Isusovu smrt često se pogrešno smatra naknadnom Božjom idejom kojom se pokušava spasiti barem dio ljudske rase. Međutim, dubina Božje mudrosti očituje se upravo u Njegovom predviđanju i osmišljavanju plana koji istovremeno omogućuje čovjekov slobodan izbor i iskustvo sa zlom, otkupljenje kroz Krista te, u konačnici, vječnu sreću. Zato prorok Izaija (46:9-10) i govori o Bogu koji poznaje i naviješta svršetak već od samog početka.

Blagoslovi Edena

Bog je stvorio Adama i Evu te ih smjestio u Eden — savršeni raj. Ondje su uživali u besprijekornom domu. Eden im je pružao obilje hrane koja je sadržavala sve nutrijente potrebne za održavanje njihova savršenog života. Adamu je povjerena vlast nad cijelom zemljom i svim životinjama na njoj, no kruna tog iskustva bilo je njegovo blisko zajedništvo s vlastitim Stvoriteljem, Bogom (Postanak 1 i 2).

Treće poglavlje Knjige Postanka detaljno opisuje povijest čovjekova izbora utemeljenog na slobodnoj volji. Bog je poučio čovjeka da će

živjeti vječno ako bude pravedan. Bude li pak neposlušan, tada će „smrcu umrijeti” (Postanak 2:17). Smrt bi predstavljala proces tuge i patnje koji kulminira grobom. Posebno treba uočiti da je kazna za grijeh upravo smrt, a ne vječna muka (Postanak 2:17; Ezekiel 18:4). Baš poput djeteta i vruće peći, Adam nije shvaćao što bi patnja i smrt doista značile; za njega su to bile tek prazne riječi. Teoretski je znao da će njegova neposlušnost rezultirati smrću, ali koliko god puta Bog ponovio „smrcu ćeš umrijeti”, Adamu su te riječi bile apstraktne. On, naime, nikada nije vidio nikoga da umire, taj se scenarij pred njim još nikada nije odigrao. Adam naprosto nije mogao sagledati budućnost niz hodnike vremena i predočiti si svu patnju i smrt koju će prouzročiti ljudski grijeh i sebičnost, a koja će započeti upravo njegovom vlastitom neposlušnošću.

Zanemarimo na trenutak sam čin jedenja ploda i usredotočimo se na načelo. Ovdje je bilo u igri nešto mnogo ozbiljnije: Adam je svojom slobodnom voljom odlučio da više ne želi nastaviti zajedništvo s Bogom. Taj je ključni detalj zabilježen u Postanku 3:8:

„Zatim čuju korak Jahve, Boga, koji je šetao vrtom za dnevnog povjetarca. I sakriju se — čovjek i njegova žena — pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu.”

Ovaj nam izvještaj daje naslutiti kako se između Nebeskog Oca i naših praroditelja već bila razvila dobro poznata rutina. Oni su „čuli glas Boga kako hoda u vrtu za dnevnog povjetarca”. Bog je očito često razgovarao s Adamom, možda čak i svakodnevno, razvivši pritom obrazac prema kojem su točno znali kada se On približava. Sada, nakon što je postao neposlušan, Adam je začuo kako Bog dolazi radi uobičajenog zajedništva te je postao svjestan posljedica svojih djela. Adam je u tom trenutku shvatio da je svojom neposlušnošću svjesno odlučio istupiti iz zajedništva s Bogom te se zbog toga instinktivno sakrio od Njegove prisutnosti. Znakovito je to da se Adam povukao i sakrio od svog Nebeskog Oca još i prije nego što je Bog formalno prekinuo zajedništvo s njim.

Potpuno odgovoran izbor

Promislite malo dublje o Adamovu izboru. Adam je uživao u savršenom odnosu i zajedništvu s Nebeskim Ocem, a to zajedništvo sa Stvoriteljem nije bilo tek puko prolazno iskustvo. Neki vjerski nauci tvrde da je od Adamova stvaranja pa sve do njegova pada u grijeh prošlo vrlo malo vremena — najviše nekoliko minuta ili sati. Stoga ne čudi što mnogi s pravom odbacuju apsurdnu ideju prema kojoj je brzopleta odluka jednog tek stvorenog bića gurnula cijelu ljudsku rasu u duga stoljeća stravičnih tragedija. Međutim, zapis u Postanku 2:7-9, 15-23 ostavlja prostor za znatno duže vremensko razdoblje, detaljno opisujući brojne događaje koji su se odvijali između stvaranja Adama i stvaranja Eve.

Bog je zasadio edenski vrt i u njega smjestio Adama. Primivši jasne upute od Boga, Adam je počeo raditi i brinuti se o tom vrtu, za što je svakako bilo potrebno određeno vrijeme. Odvijala se tu i opsežna komunikacija o tome što Adam smije, a što ne smije činiti. Nakon toga, Adamu je povjeren zadatak da imenuje sve ptice i sva živa stvorenja na Zemlji, što je također iziskivalo pozamašno vrijeme. Tijekom cijelog tog razdoblja intenzivne odgovornosti, u kojem je brinuo o biljkama i imenovao životinje, Adam je uživao u svakodnevnom zajedništvu s Bogom. Tek je nakon svega toga stvorena Eva, koja mu je postala ženom. Adam je potom provodio vrijeme s njom, uživajući u njezinu društvu. Svi ti navedeni događaji morali su obuhvaćati konkretan vremenski raspon, a neki drugi biblijski stihovi daju naslutiti da je to razdoblje trajalo oko dvije godine.

Tijekom tih popodnevni razgovora u „dnevnom povjetarcu”, Adam je mogao i trebao uvidjeti kako je njegov Bog uvelike drugačiji od njega i Eve. Bio je to Otac prepun ljubavi. Bog ne samo da je prakticirao dobrotu, ljubaznost, ljubav, pravdu i milosrđe, već je iznad svega volio te osobine; one su bile sama srž Njegova bića. Toliko ih je cijenio da ih je želio utkati u svaki odnos sa Svojim stvorenjima. Upravo su te

osobine predstavljale „duh” ili samu „bit” svetih načela koja je Bog želio iskristalizirati u ljudskom srcu. Da ih je jednostavno mehanički programirao u nas, čovjek bi bio tek robot, uskraćen za istinsko ispunjenje i sreću. Međutim, da bi ljudi mogli vječno živjeti u međusobnom miru, skladu i sreći, nužno je da ove vrline usvoje i iskristaliziraju u svojim srcima isključivo slobodnom voljom. Jedini način na koji je Adam mogao razviti tu moralnu sliku Božju bio je taj da slobodnom voljom odabere održavati blisko zajedništvo s Bogom te da svakodnevno uči i primjenjuje – odnosno poslušno slijedi – Njegova sveta načela. Bog je bio utjelovljenje svetosti i savršene dobrote, no Eva je, uslijed neiskustva, odabrala put osobnog interesa i sebičnosti. Apostol Pavao u 1. poslanici Timoteju (2:13-14) naglašava da Eva pritom nije snosila punu odgovornost, dok Adam itekako jest. Naime, Adam se našao pred svjesnim izborom: hoće li ostati odan Bogu i Njegovim dobrohotnim putevima, ili će izabrati odanost Evi i njezinom putu osobnog probitka.

Tijekom tog vremena, Eva je očigledno postala svojevrsna suparnica Bogu. Adam ne samo da se ogriješio o Božju zapovijed, već je svjesno pretpostavio odanost Evi odanosti svome Stvoritelju. Drugim riječima, volio je Evu više nego Boga. Čovjek je, stoga, morao na teži način naučiti temeljno načelo: tek kada bude ljubio Gospodina Boga svoga svim srcem, svom dušom, svom snagom i svim umom svojim, bit će istinski sposoban ljubiti i svoga bližnjega kao samoga sebe.

Obrazovni proces je promijenjen

Proces kristalizacije Božje slike u čovjeku naglo je prekinut, no samo privremeno. Prije nego što je izrekao smrtnu presudu, prekinuo izravno zajedništvo te protjerao prvi par iz Edena, Bog je učinio jednu nevjerojatnu stvar – žrtvovao je životinju te kožom odjenuo Adama i Evu. Kakva divna zraka nade! Bio je to proročanski čin koji je unaprijed ukazivao na prolijevanje Isusove krvi, one krvi koja će jednom zauvijek pokriti grijehe Adama i sve njegove djece rođene s naslijeđenim teretom

grijeha. „Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni” (1. Korinćanima 15:22) u Božjem Kraljevstvu. Tek tada će svakom pojedincu ponovno biti pružena prilika da izgradi i iskristalizira Božju sliku u svome srcu. U međuvremenu se obrazovni proces drastično promijenio. Adam i njegovi potomci morali su prvo naučiti gorke posljedice grijeha, odnosno neposlušnosti Božjem zakonu (Propovjednik 1:13; 3:10). Ljudski je rod počeo žeti strašne plodove sebičnosti koje je Adam posijao onog trena kada je odlučio slijediti Evu.

Božje predznanje

S obzirom na Adamovo neiskustvo, Bog je unaprijed znao da će on pogriješiti. Stoga je još i prije stvaranja Zemlje i čovjeka isplanirao njegovo otkupljenje. Prva Petrova poslanica (1:19-20) upravo zato i govori o Isusu kao onome koji je „predviđen prije postanka svijeta”. Bog je od vječnosti s velikom ljubavlju planirao ono najbolje za svoju buduću ljudsku djecu. Nažalost, bio je to plan koji će duboko ožalostiti Njegovo očinsko srce, jer će morati gledati kako čovjek strada i umire pod teretom zla dok na vlastitoj koži uči posljedice grijeha. K tome, ostvarivanje najviših čovjekovih interesa zahtijevalo je plan koji će Oca stajati neopisive patnje — gledanja Svog jedinorođenog Sina kako prolazi kroz agoniju poniženja i raspeća. Samo je neizmjerena ljubav mogla osmisliti i provesti u djelo takav plan. Upravo to Božje predznanje vlastite patnje najbolji je dokaz da je dopuštanje zla bilo nužno iskustvo za čovjekovu trajnu dobrobit. Darivanjem Isusa, Bog je pokazao najveći stupanj očinske patnje u povijesti. Pastor Russell dobro je razumio tu dimenziju patničke ljubavi kada je napisao:

„Ah, zar Ga je Otac pustio na taj milosrdni zadatak bez i najmanjeg osjećaja tuge? Zar On nije razumio muke roditeljske ljubavi kada su strelice smrti probadale srce Njegovog ljubljenog Sina? Kada je naš dragi Gospodin izustio: 'Duša mi je nasmrt žalosna', zar to nije dirnulo nikakvu suosjećajnu strunu u srcu Vječnoga? Da, uistinu je neiskvarena Očeva ljubav duboko suosjećala s Gospodinovom

tugom. Načelo koje nas poučava Božanska Riječ, ono da istinska ljubav plače s onima koji plaču i raduje se s onima koji se raduju, savršeno je utjelovljeno u samom božanskom karakteru. Bog je žrtvovao, uz ogromnu cijenu za svoju brižnu, očinsku prirodu, najdraže blago svoga srca, te je time pokazao (1. Ivanova 4:9) veličinu ljubavi kojom je volio svoja prevarena i pala stvorenja.”

Posljedice grijeha

Riječ grijeh u doslovnom prijevodu znači „promašiti cilj” — što u ovom kontekstu označava neposlušnost Božjim načelima. Kada su Adam i Eva sagriješili, Bog im je uskratio Svoje izravno zajedništvo. To je imalo poražavajuće posljedice! Otudivši se od Boga, čovjek se ubrzo počeo otuđivati i od svojih bližnjih. Bjesnjeli su rivalstvo i ljubomora, pa je ubrzo i ubojstvo razorilo prvu ljudsku obitelj. Ljude su preplavili usamljenost, stres i depresija, čineći njihovo tijelo i um podložnijima raznim bolestima. Zanimljivo je da i najnovija znanstvena istraživanja na neki način potvrđuju biblijski izvještaj o čovjekovu „padu” u grijeh, dokazujući kako mentalna patnja doista izaziva fizičke bolesti. Tako je započeo spori proces umiranja u kojem se čovjek otuđio i od samoga sebe. Izgubivši unutarnji sklad, čovjek vodi neprestane borbe unutar vlastitog bića, što samo dodatno pojačava njegovu mentalnu tjeskobu. Strah, neprijateljstvo i agresija postali su ljudska svakodnevnica, dok su izrabljivanje, kriminal i nasilje bili neizbježne nuspojave takvog stanja. Čovjek je na vrlo bolan način počeo učiti o strašnim posljedicama grijeha i zla. Da, Adamovi su potomci, odnosno cijela ljudska rasa, rođeni kao grešnici (Psalam 51:5) koji zaslužuju smrt (Rimljanima 6:23). To je taj „mučan posao što ga je Bog dao sinovima ljudskim da se njime muče” (Propovjednik 1:13; 3:10).

Nakon neposluha, Adam i Eva su protjerani iz svog edenskog raja na divlju, nedovršenu zemlju u kojoj su prirodne komponente još uvijek bile neuravnotežene. Oslanjajući se na gorko iskustvo, čovjek počinje shvaćati da je smrt

izravna posljedica grijeha i zla. Bolest, kao prirodni produkt nesavršenosti, uzela je golem i razoran danak, baš kao i prirodne katastrofe. Ipak, važno je naglasiti da je uzrok mnogih nedaća zapravo – ljudska sebičnost. Pohlepa za industrijskim profitom prouzročila je zagađenje koje je oštetilo ozonski omotač, što je zauzvrat ubrzalo i povećalo razmjere prirodnih katastrofa. Međutim, od svega toga mnogo je opakija ljudska nečovječnost koja je kroz povijest rezultirala stradavanjem i pokoljima milijardi ljudi. Ljudska je pohlepa porobila i izrabljivala bližnje, ostavljajući za sobom glad, pošasti i sve moguće oblike izopačenosti.

Prisjetite se na trenutak ilustracije iz prvog poglavlja: roditelj kažnjava svoje dijete tako što ga pošalje u sobu na jedno poslijepodne, no u srcu i dalje gaji misli pune ljubavi te planira nastavak njihova odnosa. Slično tome, Bog je svoju ljudsku djecu „poslao u njihovu sobu” — na ovu nedovršenu zemlju. Ipak, u njihovoj „nevolji i On je nevoljan” te neprestano gaji predivne namjere (zabilježene u brojnim biblijskim proročanstvima) u vezi s njihovim povratkom u Njegovu milost. Pavao doista jest rekao (1. Korinćanima 15:22) kako „u Adamu svi umiru”, no odmah zatim radosno nastavlja: „tako će i u Kristu svi biti oživljeni”. Zašto? Zato

što je Isus umro kao „otkupnina za sve” (1. Timoteju 2:6 i Hebrejima 2:9).

Prvotni grijeh

Neki će prigovoriti: „Nemojte mi samo reći da još uvijek vjerujete u prvotni grijeh! Zar je cijela ljudska rasa grešna samo zato što su dvoje ljudi, Adam i Eva, bili neposlušni?” Ipak, u biblijskim recima (1. Timoteju 2:13-14; 1. Korinćanima 15:21-22; Rimljanima 5:14; Ivan 8:44) jasno vidimo da i Isus i Njegovi apostoli govore o edenskom padu kao o stvarnom, povijesnom događaju. Može li postojati bolji dokaz od toga da se izvještaj iz Postanka doista zbio? Nažalost, prava logika koncepta prvotnog grijeha danas je zamagljena srednjovjekovnim praznovjerjima, poput učenja o „paklenoj vatri” i osvetoljubivom Bogu kojeg se stalno iznova mora umirivati. Moderan je čovjek s punim pravom odbojan prema takvim mračnim dogmama koje su se ukorijenile u teologiji nekih crkava, no važno je naglasiti da Biblija ne naučava takva praznovjerja. Kada se očisti od mračnjačke teologije, doista ne postoji logičnije i smislenije objašnjenje za čovjekovu tragičnu situaciju od autentičnog biblijskog učenja o prvotnom grijehu te o njegovoj konačnoj kazni: smrti kao potpunom prestanku postojanja, a ne vječnom mučenju.

ISTRAŽIVAČI BIBLIJE
U HRVATSKOJ

PRONAĐITE ODGOVORE NA TEŠKA PITANJA



Otkrijte biblijsko objašnjenje za patnju, zlo, ratove i bolesti u svijetu. Odgovori koji donose istinski mir i nadu.

POTPUNO BESPLATNA BROŠURA!
DOSTUPNA BESPLATNO POŠTOM NA VAŠU ADRESU!

ZA VAŠ BESPLATNI PRIMJERAK, KONTAKTIRAJTE NAS:

Udruženi Istraživači Biblije

Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

Mob. 098-199-4362

Web: istrazivaciBiblijeuHrvatskoj.com